

ויטל האוזמן

תמיד שנאתי פלסטיק

לנכד שלי, ואדים, יש עגלה עם מסך פלסטיק על הגג שלה, ככה שגם כשהוא ישן או כשחזית העגלה מכוסה, תמיד אפשר להסתכל על הפרצוף שלו ולנסות ליהנות מהאף המעוך או מהאזניים הקטנות שלו. באחד מהקייצים החמים האלה הלכתי איתו בעוד רחוב נטוש בדימונה לטיול של אחת בצהריים. באותה תקופה הייתי נורא מדוכאת, מרק הדלעת שלי לא יצא אף פעם כמו ברוסיה ואם מרק הדלעת שלי התקלקל זה אומר שקרה לי משהו. גם סתם ככה נמאס לי מהארץ החמה הזאת ומהאנשים החמים האלה שכל הזמן מנסים להיות נחמדים אבל ברור לך שהם לא משפילים אותך רק כי הם רוצים לאגור את האכזריות שלהם לרגעים באמת ראויים, כאלה שיעשו אותם מאושרים עד ששבועיים ישרדו בלי אוכל. ברגעים כאלה אין כמו המדבר המסריח הזה לספר לו את הדקירות האלה דרך הרגליים שדורכות עליו בקצב של המנון פקיסטני. ואין יותר מנחם ברגעים כאלה מאשר להסתכל על הנכד שלך דרך מסך מפלסטיק ולדמיין לו חיים יפים משלך. לדמיין לרגע כאילו המשמעות היחידה של כל מה שאת עוברת לאחרונה זה רק בשביל להשאיר לו שטח נקי, לרגע, כי מיד את נזכרת בשכנה שלך שבכלל אין לה ילדים ובדיוק מרגישה כמוך. לחשוב עליו מנצח על הפילהרמונית בברלין ומיד אחרי, אפילו בלי לחכות להדרן הוא טס למעבדה שלו בקנדה כשממש הוא יערוך מיסה המונית בכיכר. או יכול להיות שהוא לא יהיה כזה מגוון, יכול להיות, ומי אמר שלא, שהוא אולי יחליט לעסוק בזיהוי פלילי ויתמקד בכיוון הזה, או בכלל יתגייר ויעשה קריירה צבאית?

ומרוב מחשבות כמעט שלא הרגשתי איך לאט לאט הפנים שלי מתמלאות בשתן צהוב כמעט כתום דרך אותו מסך מפלסטיק, כשמסתבר שהוא מחליט להשתין הוא יכול לחדור מסכים מפלסטיק שתלויים על גג העגלה שלו ואולי, אולי גם גגות רגילים של עגלה הוא יכול לנצח עם הזרם הטיפשי הזה (מחשבה שדחיתי מהר כי הבנתי שאין שום סיבה שזה יהיה כך).

וזה ממש מוזר לעמוד באמצע דימונה עם עגלה עמוסה בתינוק ישן, תינוק,

שאת שפת אמו שאיננה הוא לא מבין ובטח שלא את שפתי שלי, לעמוד לפני האדם היחיד על היקום שמצליח לחדור עם השתן שלו גגות אטומים, ולנסות להסביר לו שכל מה שסבתא צריכה עכשיו זה רק מגבת לנגב את הפנים ואז, מיד נמשיך הלאה בטיוול כאילו כלום לא קרה.

בלילה חלמתי שנכרתות לי הידיים בתאונת עבודה בקטיף תמרים בשיפולי יריחו. אפילו שהייתי בלי ידיים הצלחתי לתפקד כרגיל ואפילו הוצאתי ספר: "איך לתפקד בלי (עם) ידיים".

לילה למחרת חלמתי שמלאך עם טבור באמצע המצה וכנפיים מלוכלכות בקליפות גרעינים בא ורוצה לחנוק את ואדים. "משאלה אחת יש לך ואנחנו מתעופפים מפה". והוא, במקום ללכת לארון ולגמור את כל השוקולד, הלך לארון הבגדים, לקח את המגבת הכי רכה, הרטיב אותה במים חמים וניגב לי את הפנים. וזה היה כל-כך כיף שאם לא הייתי ישנה, הייתי נרדמת במקום. וזה בחלום, אבל המציאות היתה שבמשך הימים הבאים הוא המשיך להשתין עלי כמה פעמים בדיוק מאותה העגלה ודרך אותו הגג. בשלב מסוים כבר נהיה חור במסך בגלל הלחץ המתמשך עליו.

בפעם הראשונה שהשתן שלו הגיע אלי דרך החור, כמו ששאר התינוקות עושים, כל טיפת כבוד שרחשתי לו נעלמה כלא היתה.